

רש"י נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עה.

רעז

מסורת הש"ס

(א) למיל עב: מיר יב:
(ב) ולקמן עו: (ג) ושיין
עוד לרף עד: (ד) וע"כ
שיין לרף הקודם: (ה) וכל
זה טעם הדפוס: (ו) ושיין
לע"כ.

וּמֵאֵי הַיָּא כּוּוּסִיָּא (ב). מֵמֵאֵי מִשְׁכִּינִן הֵכָּה דִמְעִא כּוּוּסִיָּא דִר' אִמִּי
דִשְׁעִשָּׂה זֶה מֵאִמֶּר פִּלְגִי: מִדְּקִמִּי ר"ע אֹמֵר כְּלוֹם מִלְּקִנּוּ בִין יִבֵּם
כו' בִין שְׁטֵטָה זֶה מֵאִמֶּר כו'. מִכְּלָל דְּשִׁמְעִיה לִיָּה לִרְאִי דִאִמֶּר
דִשְׁעִשָּׂה זֶה מֵאִמֶּר יִפְר וְאִחִי מִסְדֵּר לִיָּה רִיעֵה הִי: א"ג. מִדְּקִאִמֶּר

ר' אליעזר ברסא משגבנא לרשותו
נגמרה לו אשה שיש לו חלק בה וכו'
אית דין שגמרה לו ואי דלא קריס דלא
עשה בה מאמר מאי נגמרה לו איכא:
ואי אפס מודה. אפילו עשה בה
מאמר שאין חייבין עליה סקילה
כעברה המאורסה הלך לגבי נדרים
ומי לאו הוי כחורסא ואהבי אית יכול
למרי לה: **משנתיסין דמי דיקא.** כרבי
אמר ו (א) עטמא דרבי נגמרה ברייתא
ובשאר דברים כן נדרים משום סקילה
הוא דקאמר: **דקפני אין אינפסא**
נגמרה לאיפסא. מדקא קרי לה
לינפסא ושהא זולתה כשעשה בה מאמר
שקעין אפילו אמר הכי דליכא נמי
ללהקיש לארורסא שמע מינה דמשום
סקילה הוא דקאמר ר"ע דאית מפר
בסא שפר לארורסא: **מתני' הרי**
נפס קיימין לא אמר כלום. דנדרים
שלא בזה לעולם אית יכול לקיים:
שכבא לכלל איסור. שכבא דנדרה
וקא חיל עלה אפילו הכי מפר כ"ש
דמפר אותן שלא בזה לכלל איסור
דשביחא דערין לית בה משא. אבל
לענין קיום לא אפשר שדיון כן

דגדגים שכבר באו לכלל איסור דין הוא שיקיים הנדק לא אחר כלום
הכל: אם מלא בזה לכלל הכס. שעיין לאו באו לעולם ואי
לאפשר לקיים דהפסד דמי אחר הכי ר' קיימן לא אחר כלום:
ואינו בזה לכלל הכלל. דלמי יכול להפסד: גמ' מיתל חיילי. עלה
ויצטלי לאתל משום (ו) דהפסד קודם לכן: או דיתנא לא
חיילי כלל. דהפסד דעבד קא מהניא דלא חיילא עלה שום נדר:
דלי

יש זיקה ועל פירשנה טעמה דר"ש משום דכצירה ליה אין זיקה
 חזין דאפילו כצירה ליה לר"ע דיש זיקה מני אחר דלא יפר לפי ש
 ויכין דקנסיה בן עוזי לר"ע וחסירה לר"א ורי יהושע דבינה דלא
 ויכין דיבס לא מני מפר דא כצוקים יבס מן הארופין אי מני מפר
 שגדרה בינה אביה או כצורה ארופה יבס מפר לא דהא כל היבס
 כצורה ציבא כחאן דליתיה דמי. וממה שפירשתי למעלה (דף ע"א):
 ומהתורוקנה רשות לאכז נ"ל כן דהא לפי פירושם ו"ל טעמיהו דכ"ש משום
 אחרון כחאן דליתיה דמי ויכין דכחאן דליתיה דמי קס ליה אז כאלו א
 דאשון אז מני מפר. מיהו כצורה כצוקים כצוקים אכתי מספקא לי.
 ו"ל **ברת"ג** האומר לאשמו וכו' מנהא ועד ששם מקום פלוני. מה
 אלא קמי מיום או לפי שכן דעוהו אלא מיום שילא מחלו וכו' מזה
 כצוקים ודפרישתי לעיל (דף ע"ג). כהיה דהאומר לאפוטרופוס: **ברי** ק
 ידירה כמפרש ואזיל (ו)וענין הקמה אצורה הוא הטומאה) אם הפר
 ששלא כצול לענין איסור ולא חמירי טולי האי אבל לענין הקמה אצורה
 כצורה שצדין לא חלו עליה: אם ששם לכלל הסק. נדרים
 דאזכיר: **גמ'** בעל כרחך הקשן הכבוד: **גמ'** לר"א מיהו חילין ובעלנין.
 ששגדרה לאחר הפרה חילין דהפרה לא מעכבה לא ומיהו כצולי להו
 אחרונה כצורה נדרא. כגון שגדרה היא כצורה וצא אחר ואחר ואז
 אפ"י הכי כיון דחילין מני מתפסי כצו כדי מאחר ואזי כמזה אחרני וכו'
 ומסקא וכו' ואפ"י תימא חילין ובעלנין היכי מני מתפסי מאי שגא
 ומהא דתים תימא והתפסי כי בשא אחר ואחר זה בור דלענין זה

(ב) דקתני בין שעשה
 עשה בה מאמר א"נ
 גמרה לרשותו גמרה
 ואי גמרה לו תפשוט
 מאמר מאי וכשאר
 יני אמר רבא הכי קתני
 חייבין סקילה בגמרה
 שמתני' נמי דיקא אין
 כשם שארוסה גמורה
 "האומר לאשתו כל
 מן עד שאבא ממקום
 לא אמר כלום הרי הן
 מופר וחכ"א יאינו
 נדרים שבאו לכלל
 שלא באו לכלל איסור
 ד' יאישה יקימו ואישה
 לא הקם בא לכלל הפר
 לא בא לכלל הפר:
 "א מוחל חלין ובטלין
 כלל למאי נפקא מינה
 בגון

משנחת לרשותו אינו דין שח
דברים כן נדרים דקפני. מ
מינייהו: שאין חייבין עליה
ואפילו עשה צה מאמר. א
לארסה: מהניסין נמי דיי
כסם שארסה גמורה לאיש
הלכה הי"ל כר"ע דאינו מ

יצאכ למימור ה"מ מקמי דלחיי
 און היבנה גמורה לאישה שא
 והדור ליה מדי קנטיין כוונת
 און לא ולא דענא אנרעווא
 דליבא ארום נתן בענא נהויה
 רבתי בעלי התוס' ז"ל נהויה
 דכיון דנראו לארום ראשון לא
 יתיה בנאי נפשי' וליכא ארום
 וזוה מה שגרא ליה בזה ולענין
 שזה שעה שאנא מתא ובעד
 לא מפר לה מהשאא דחיש
 קיימא לא אמר כלום. דדוקא
 נדרים שבאו לכלל איסור שזה
 דנהי דאשכחא נדרים שגרי
 לו: לא נאכל כלל הסם. שחלו
 לר"א דאמר דמאי מפר נדרים
 מדי או דלמא לא חייל כלל
 כמנה און קאמר חיילין ונעלין
 מדי דאמרה אשתא וזי לא
 מנאי דעניא לן ברש מילתא
 אן דמעיקרא קמתפסין ואכ
 וזי מה וזי וזי אמר דמא
 ודיות דאמרה קמתפסין וזי
 שפס דס' לן אכילי נדרא קר
 ואי ואזי כולן נזירי אומר א
 ותורו כולן ולא קושיא היא
 און אגלי מילתא שלא היה כלן
 און איין באיסורייהו קיימי שאי

דרים ר"ן **עה.**

נדרים דמפר בשותפותיה דלף:
אשה שיש לו חלק בה עד שלא תבא
לרשותו. דהיינו יבמה שהיה לו חלק
בה משום ויקח קודם שעשה נדר
מאמר: **משאם לרשותו.** דהיינו
כשעשה בה מאמר אינו דין שתגמר
לו ויהא זכאי יבם להפר נדריה
בשותפות: **כשאר דברים** כן נדרים.
משאר דברים אשה לא למד שאין היבם
מפר נדריה שהרי נדרה דברים אינה
כארוסה ואפילו עשה בהם מאמר
ובדמפרם לקמן אף להפרת נדרים כן
שאינה כארוסה ואינו מפר נדריה
אפילו בשותפות: **חבל עליך** כן
עויל. על עמלו היה דחול מפני שלא
שימש את ר"עו: **מאי תניא** כוונתה
דר' אמר. דלוקמה בשעשה בה
מאמר היבם תניא כוונתה: **דקטני**
בין שעשה בה מאמר. אלמא משעיה
ר"ע לר"א בדעשה בה מאמר מיירי:
אי נמי מרישא. דקטני משנכנסה
לרשותו נגמרה לו. האי לישנא לאו
דוקא דהוה ליה ללחוי אשה שיש
לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו

א. מאמר זה הוא רשמי מכתב נא: **מאמר** כשר
הוא ינוסח אותן דברים דקא יליף נדרים
מסקילה. שאין חייבין על היבמה סקילה
מאחר לא עדיף מאחר דיבמה כקדושין
א. מאמר זה הוא רשמי מכתב נא: **מאמר**
הוא ינוסח אותן דברים דקא יליף נדרים
מסקילה. שאין חייבין על היבמה סקילה
מאחר לא עדיף מאחר דיבמה כקדושין
א. מאמר זה הוא רשמי מכתב נא: **מאמר**
הוא ינוסח אותן דברים דקא יליף נדרים
מסקילה. שאין חייבין על היבמה סקילה
מאחר לא עדיף מאחר דיבמה כקדושין

י לה הך ברייתא אכל בתר דלחית לה
חיבין עליה סקילה כעשרה המאורסה
ו כן פסק הרמב"ן ז"ל ומספקא לי
הא מילתא. מיהו מסתברא לי נדברים
הן רשות לאלו והא כיון דלא זכי יבם
דב"ש סביר בנדרים נמי שנאו לארוס
כזה ארוס אחרון ואע"ג דלחית לה ארוס
ידיו נמי ביבם כיון דלא זכי בנדר ארוס
עשה נרץ עיין וביקה דבריה הראשונים
ממקום פלוני. והיינו דקמי מלאן
ילמא בעודו אלאה תדור נדרים שירא
לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
חוקים ביותר שכבר חלו לא יפר נדרים
דחמורי מני לקיומי פסל ילמא לן הכי
של חמור: לא קאזי כולל מאן דל"ה
קודם שתדור מי אמרין דלוחן נדרים
עין השפר לה קודם שנדר: ודאפסי
הויא תפיסותא דנרץ דנטיילי להו מיד
לן כיא חשא אחר לא הויא התפסה
דף כ"א: היכא דמנה בשר שלמים לאחר
יר או דהיתירא דהשתא קמתפסין ושרי
שהוא זה עכשיו אחר אכל הכה שז
מוכחא סוגיין דנזירות שנכתבו בספר
האזניל מני הא דלינא דמתפסין כמין
ד מהן הותרו כולן ולעיל נמי ב"פ ד'
לל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
נדר מעולם ובעלה לה התפסה דבתרא
התפסה שלהם בעלה נכך וגמרא היא
בהדיא

עין משפט
ור מציד

חם א ב מ"י פ"יג מהל'
 נדרים הלכה ט סמג
 לאוין רמב טושי"ע י"ד
 סימן רלד סעיף כח:

תוספות

[illegible]

חורבן אור השלם

א. כל גדר וכל שבעת
אסר לענת נפש אישה
ויקמנו ואישה יפרנו:
במדבר ל יד

הנהגות הב"ח

(א) נב' מדרקני כין
טענענע: (ב) רש"י ד"ה
ממאי מנא טויתיה דרבי
אאמי ממאי: (ג) ד"ה
ממחמתותין וט' דטעמא וט'
מדרקא קרי ליננה אשה
אלמלא וט' ומדרקאמר
הבא דלמא כלל ויה"א:
(ד) ד"ה מילא וט' משום

מוסף רש"י

כל הנדירים כו' הרי הן
קיימין לא אמר כלום.
ועדיין לא נא הוה לעולם
היטחן יסול לקימין (לעיר)
עובד: לא בא לכלל הקם
לא בא לכלל הפר.
הטחן לא מני חסר אלא
לאחר שזדה שנה לכל
הקם (לעיר עיר).

פירוש הרא"ש

[illegible]

52

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones